

אנא...

לילה האקים אלהי
צייר עלי מאפקהרי

מפרסית - יוסי מוהבן

علي مغاشرى

**"אני חוששת שיכאב לך הראש
או שדם ייזל מהאף אחרי
שנפלת" אמרה אמא.
ואני אמרתי: "אז אני צריכה
להישאר כל היום בבית ולשחק
משחקי שולחן?"**

"אכן כן" אמרה אמא.

בערב אמרתי "אלך לישון
מוקדם, כדי שהיום הזה, בלי
משחק בכדור, בלי משחק בחול,
בלי ריצה אחרי פרפרים וחרקים,
ובלי טיפוס על העצים ייגמר לי
יותר מהר."

שמעתי רעשים.
התחלתי לספור כבשים.

הלכתי למיטה.
אבל ככל שהשתדלתי
להירדם, לא הצלחתי.

**אולי משאית בסמטא
מרוקנת לבנים או עמודי
ברזל..
שלוש עשרה...**

אבל הרעש הזה חזק יותר.
ארבע עשרה...

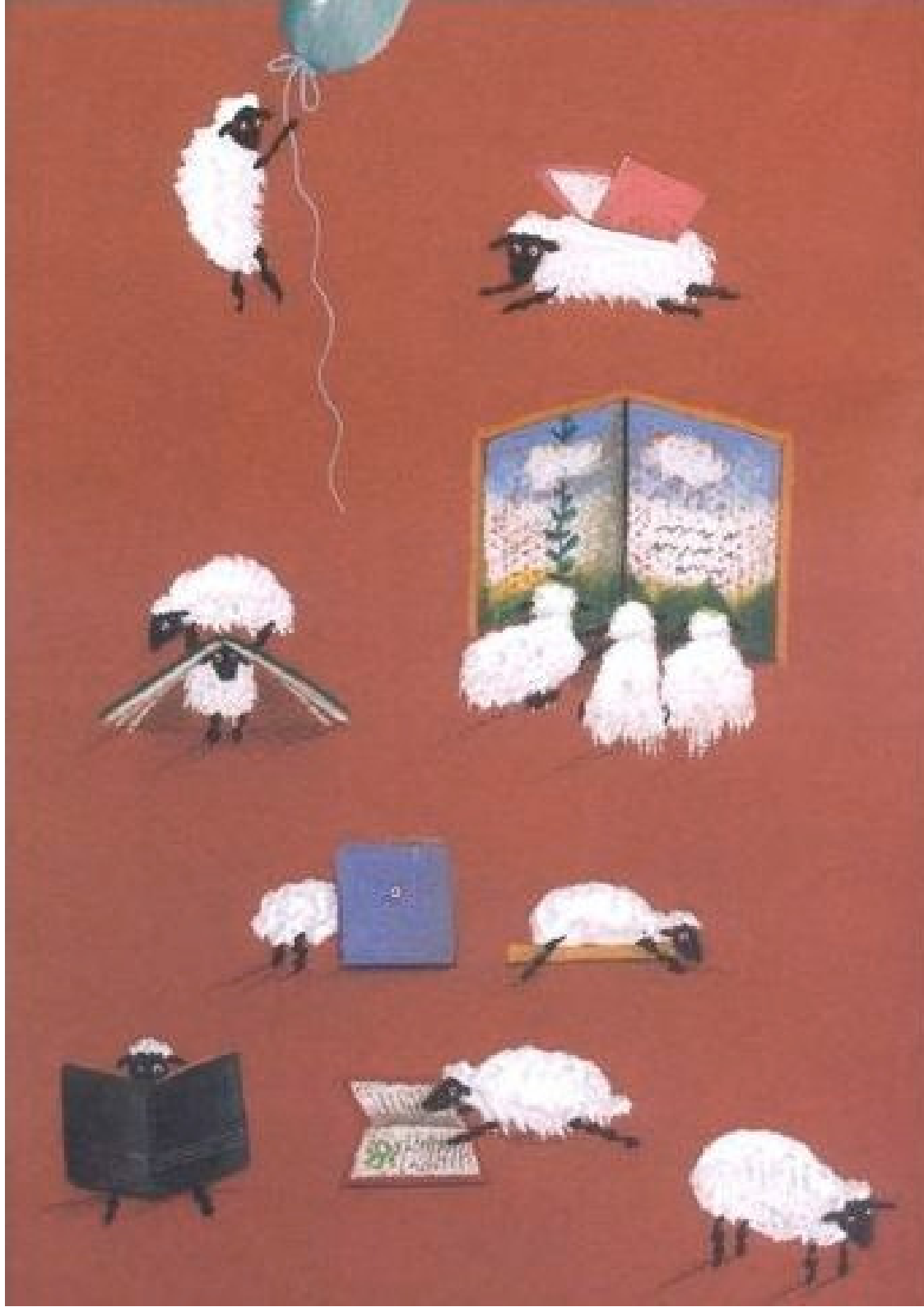

אולי יש רעידת אדמה
והבתים מתפרקים.
חמש עשרה..
אבל אם יש רעידת אדמה
גם המיטה שלי החיתה
רועדת.
שש עשרה..

אולי יש סופה...
שבע עשרה..
לסופה אין כל כך הרבה
רעש... שמונה עשרה..

אולי זהו רעש של מטוסי
מלחמה שזורקים פצצות.
תשע עשרה...
אבל אבא אמר שאין לנו
מלחמה עם אף אחד.
עשרים..

אולי... אולי... אולי...
יותר לא יכולתי
להתאפק:
"אמא, אמא,
איזה רעשים אלה?
אני מפחדת!"

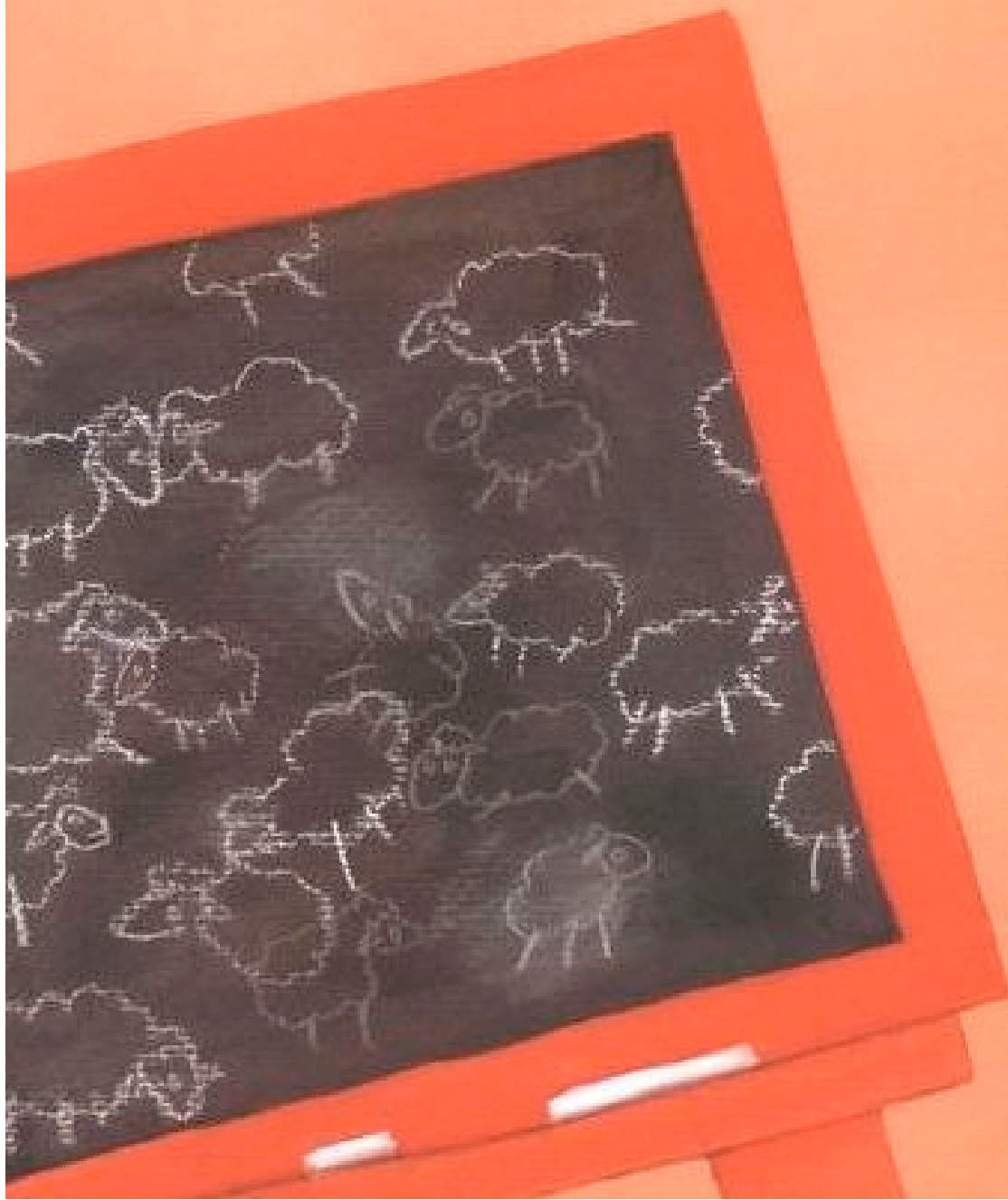
אמא אמרה: "זה רעש של רעמים
וברקים."
שאלתי: "מה זה רעמים וברקים?"
אמא אמרה: "העננים מתקוטטים
ביניהם."

שאלתי: "למה עם מתקוטטים."
ואמא אמרה: "אולי הם מתחרים
ביניהם מי מהם יוריד מהר יותר
גשם, בחצר הבית שלנו."
אמרתי: "איזה עננים טובים."

אמא אמרה: "עכשיו יותר טוב לך?
תישני."
אמרתי: "בסדר... מחר, איזה יום טוב
זה יהיה.
בה... בה...
איזה רעש יפה, איזה עננים טובים."

**"הלו עננים נחמדים, אל תתקוטטו,
תורידו גשם. מחר אהיה בחצר ויש
לי המון מה לעשות".**

עשרים ואחד כבר אמרתי??